

*Restellkedéstek dugárujaként, de
megőrződnek a nevetséges kincsek:
szerelem, munka, csakazértis küzdés.*

*Most már ha vissza-visszanézek,
mindinkább úgy látom,
nem sikerül a csel.
Fiatal arcotok mögött
a hozzánk kötöző idő
zsinórja hevesebben ég.*

Egyszerre fogtok robbanni velünk.

KISS BENEDEK

A költő veri a dobot

DAL
DALOM
FÁJDALOM
FÁJ DALOM FÁJ!

*A költő veri a dobot,
elhagyott mezőket jár,
vasazott bakancsa kopog,
veri csak, veri a dobot.
Lobogtat lángveres inget,
esőbe, szélbe kiáll,
pezsgeti ernyedő szíveinket:
ne köpje be a Halál!*

*Föltámad útján a szél,
s mint pezsgősdugó, lökődik, égig
durran ágáról a vadgalamb,
s alatta zöld hab:
gyöngyözik, fénylik,
nedvesen sustorog a sok levél.*

DAL
DALOM
FÁJDALOM
FÁJ DALOM FÁJ!

*A költő veri a dobot,
elhagyott mezőket jár,
vasazott bakancsa kopog,
veri, csak veri a dobot.
Benső táj. Répaföld. Kiforgatott
répát kupacol: csont, csók, zene ...
Barlangtűz. Árnyéka válladra rogy,
torzónk! Európa! toros Történelem!*

*Villanás: perc büszke sólyomfeje
s köd: napok szürke csókafeje
dermedten, lidérces párban.
Meg a Torony,
ez a száz emelet magas iszony:
hitetlen hiúság holdsugár-Bábel-csillogása!*

Látszólag munka nélkül

*Szeretem az ilyen borulatot
így délután,
amikor hamut hint fejére a világ,
hamuszín fellegek lógnak
hamuszín állványzatok fölött,
s egyszerre halkan megered az eső.
Régi barlangok homályára emlékeztet,
denevér-homályra,
ahol állatbőrökön könyékre dőlve
elhevert a régi vadász.*

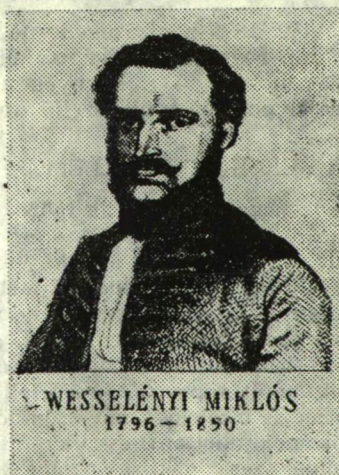
*Könyékre dőlve heverek én is,
mellettem rózsaszín hártyás nyúzott állat —
a múltak.
Kanyarítok belőle,
nyársra húzom,
pislogó parázs fölé tartom
— ez már föl van találva —,
s eszegetem.*

*Így múlik el ez a délután,
munka nélkül.
Látszólag munka nélkül.*

Széchenyi imája a „végezzenek velük mielőbb!” előérzetében

„Óh ti láthatatlan hatalmak,
kik ugyan titkos utakon vezetitek
az emberiséget végcéljaihoz,
de azért minden ép emberi teremtménybe
mélyen csepegtetétek a hazaszeretetnek, e
minden erények legbiztosb vezércsillagának
szent érzelmét,

ne hagyjátok
annyi bajjal küzdő vérünket
nyomorultan veszni s ÓH
VILÁGOS!ítsatok fel nagy és kicsit,
mert úgyis kevesen vagyunk...”

CSEH GUSZTÁV METSZETEI